

## Cent dies del mil·lenni - Valentí Puig

Valentí Puig (Palma de Mallorca, 1949) ha ocupat part de la seva energia en un dietari dels primers tres mesos del nou mil·lenni, la lectura del qual recorda l'“estat d'erecció intel·lectual permanent” que esmentava Dalí. El Valentí Puig que reflecteix *Cent dies del mil·lenni* aplega tres característiques que no solen coincidir en una sola persona: l'intel·lectual, el poeta i l'hedonista. Atent als moviments macroeconòmics i a l'arribada de la primavera, un dia llegeix la biografia de Sagasta i l'endemà s'interessa sobre l'Orient Mitjà sense descuidar els rituals de l'aperitiu o les epifanies al Passeig de Gràcia.

El lector pot entendre que Valentí Puig senti que ser conservador és la forma més civilitzada del realisme. També és cert que Raymond Aron ha envellit més bé que Sartre. En general, però, la tasca més difícil del lector d'aquest dietari és destriar la ideologia de la literatura. L'equiparació del fonamentalisme islàmic amb el fonamentalisme ecologista es pot llegir com una figura retòrica o com un reduccionisme un xic excessiu, igual com suggerir que a les facultats de teologia s'ensenyi economia de mercat es pot veure com una mostra de sentit de l'humor o com una proposta de política creativa. En altres paraules: com la d'Eugeni d'Ors, la prosa de Valentí Puig és més brillant que no pas precisa o convincent.

I, amb tot, el lector no es pot sostreure a la comparació entre el postpujolisme i les guerres púniques, a la taxonomia aplicada a la política o al retrat que fa d'un home anomenat Aznar. D'altra banda, és difícil no coincidir amb ell quan afirma que la meritocràcia continua sent la millor via d'accés al poder, que és com dir que ja és hora d'aturar la Reforma educativa.

El més curiós és que aquest autor declaradament contrari a la hipertròfia ideològica ha escrit una obra d'una coherència extrema, on la defensa del conservadorisme de Josep Pla, la recuperació de Joan Maragall, el poema *Deo gratias* o el conte *Crêpes Suzette* s'ordenen al voltant d'una empresa àrdua, si no impossible, com és conciliar Darwin i Horaci, o, més ben dit, la integració de la cultura clàssica, el cristianisme i el mercat.